

Ο ΠΟΙΜΗΝ, ΟΙ ΠΟΙΜΕΝΕΣ ΚΑΙ ΤΑ ΠΡΟΒΑΤΑ

«**Εγώ ειμι ὁ ποιμὴν ὁ καλός... Ποίμαινε τὰ πρόβατά μου... Τὰ πρόβατα αὐτῷ ἀκολουθεῖ**»

(**Ιωάν. 10, 3-14. 21, 16**)

Τὰ πρόβατα ἔχουν ἀνάγκη ἀπὸ τὴν παρουσία τοῦ τσοπάνου. Γιατί αὐτός θά φροντίσει γιὰ τὴν τροφή καὶ τὸ νερό. Αὐτός θά φροντίσει γιὰ τὴν ἀσφάλειά τους ἀπὸ κάθε κίνδυνο. Πρόβατα χωρὶς τσοπάνο εἶναι καταδικασμένα νὰ κατασπαραχθοῦν ἀπὸ τοὺς λύκους.

* * *

Τὸ ἴδιο συμβαίνει καὶ μέ μᾶς. Γιατί καὶ μεῖς εἴμαστε πρόβατα. **Πρόβατα λογικά τῆς ποιμένης τοῦ Χριστοῦ.**

Ἔχουμε κι ἐμεῖς ἀνάγκη ἑνὸς τσοπάνου, γιὰ νὰ μᾶς προστατεύει ἀπὸ κάθε φυσικό καὶ πνευματικό κίνδυνο. Χωρὶς τσοπάνο κινδυνεύουμε κι ἐμεῖς ἀπὸ τὸ διάβολο, ὁ ὁποῖος «ὡς λέων ὠρῦόμενος περιπατεῖ ζητῶν τίνα καταπίη» (Α' Πέτρ. 5, 8). Σάν λιοντάρι

πού μουγκρίζει ὁ διάβολος περπατᾷ μέ μανία καὶ ζητᾷ

ποιόν νὰ πάρει ἀπὸ τὴν ὀρθή πίστη καὶ νὰ τὸν καταπιεῖ.

Ὁ δικός μας τσοπάνος, ὁ δικός μας ποιμένας, εἶναι ὁ Ἰησοῦς. Ἐτσι ὁ ἴδιος ἀποκάλεσε τὸν ἑαυτό του. «**Εγώ ειμι ὁ ποιμὴν ὁ καλός**» (Ιωάν. 10, 14), εἶπε. Καὶ τὸ εἶπε

αὐτό, γιατί ἔτσι μόνον, ἴσως, εἶναι πιὸ εὔκολο νὰ κατανοήσουμε τὴ μεγάλη στοργή καὶ ἀγάπη πού τρέφει γιὰ μᾶς. Μιά ἀγάπη, πού ὁμοιά της δέν ἔχει κανεὶς τσοπάνος στὸν κόσμο αὐτό γιὰ τὰ πρόβατά του. Ὁ Ἰησοῦς εἶναι ὁ ποιμὴν ὁ καλός, πού «τὴν ψυχὴν αὐτοῦ τίθησιν ὑπὲρ τῶν προβάτων» (Ιωάν. 10, 11). Ὁ καλός καὶ στοργικός ποιμένας δίνει τὴ ζωὴ του γιὰ νὰ διώξει μακριά ἀπὸ τὰ πρόβατά του κάθε κίνδυνο καὶ νὰ ὑπερασπισθεῖ τὴ ζωὴ τους. Ὁ Ἰησοῦς εἶναι ὁ

ποιμὴν ὁ «ἔχων ἑκατὸν πρόβατα», ὁ ὁποῖος «ἀπολέσας ἓν ἐξ αὐτῶν, καταλείπει τὰ ἐνενήκοντα ἐννέα ἐν τῇ ἐρήμῳ καὶ πορεύεται ἐπὶ τὸ ἀπολωλός ἕως οὗ εὑρῇ αὐτό καὶ εὐρών ἐπιτίθησιν ἐπὶ τοὺς ὤμους αὐτοῦ χαίρων» (Λουκ. 15, 4-5).

Αυτός, λοιπόν, είναι ο δικός μας ποιμένας. Ένας ποιμένας, πού δέν μᾶς στερεῖ ἀπό τίποτε. «Οὐδέν με ὑστερήσει». Μᾶς τὰ δίνει ὅλα καί πλοῦσια. Μᾶς δίνει τόν ἥλιο, τή βροχή καί τόν ἀέρα. Μᾶς δίνει ὅλα ὅσα ἔχει ἀνάγκη τό σῶμα μας γιά νά διατηρεῖται στή ζωή.

Ὅμως «οὐκ ἐπ' ἄρτω μόνω ζήσεται ἄνθρωπος, ἀλλ' ἐπί παντί ρήματι ἐκπορευομένω διά στόματος Θεοῦ» (Ματθ. 4, 4). Ἔτσι μᾶς δίνει καί τήν τροφή τῆς ψυχῆς. Τά θεῖα του ρήματα, «ρήματα ζωῆς αἰωνίου» (Ἰωάν. 6, 68). Τά Ἄχραντα Μυστήρια, αὐτό τό σῶμα Του καί τό αἷμα Του. Ἀλλά ἡ ποιμενική του φροντίδα δέν τελειώνει ἐδῶ. Συνεχίζεται. Ὁ οὐράνιος τσοπάνος ἐξακολουθεῖ νά βρίσκεται κοντά μας, ὥσπου νά μποῦμε στή μάνδρα τοῦ οὐρανοῦ.

* * *

Ὁ Χριστός ἦταν ὁ πρῶτος Καλός Ποιμῆν. Γιά τὰ λογικά του πρόβατα, τούς ἀνθρώπους, ἔδωσε καί τήν ἴδια του τή ζωή πάνω στό σταυρό. Κι ὅταν ἡ ἀποστολή του πάνω στή γῆ τελείωσε καί ἔφυγε γιά τόν οὐρανό, μερίμνησε γιά διαδόχους ποιμένες στήν Ἐκκλησία του. Ποιοί ἦταν **οἱ πρῶτοι ποιμένες**; Οἱ Ἀπόστολοί του. Οἱ μαθητές του. Ἡ παραγγελία τοῦ Ἰησοῦ στόν Ἀπ. Πέτρο: «Βόσκε τὰ ἀρνία μου» καί «Ποιμαίνε τὰ πρόβατά μου», ἀφοροῦσε ὅλους τούς Ἀποστόλους.

Κι ὕστερα ἀπό τούς Ἀποστόλους ποιμένες Χριστοῦ εἶναι οἱ διάδοχοί τους, οἱ Ἐπίσκοποι καί οἱ Πρεσβύτεροι. Ὁ Ἀπ. Πέτρος συνιστᾷ: «Πρεσβυτέρους τούς ἐν ὑμῖν παρακαλῶ... ποιμάνετε τό ἐν ὑμῖν ποίμνιο τοῦ Θεοῦ...» (Α' Πέτρ. 5, 1-2). Τό ἴδιο κάνει καί ὁ Ἀπ. Παῦλος στους πρεσβυτέρους τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἐφέσου: «Προσέχετε... παντί τῷ ποιμνίῳ, ἐν ᾧ ὑμᾶς τό Πνεῦμα τό Ἅγιον ἔθετο ἐπισκόπους, ποιμαίνειν τήν ἐκκλησίαν τοῦ Κυρίου» (Πράξ. 20, 28).

Ποιμένες, λοιπόν, τοῦ Χριστοῦ οἱ Ἐπί-

σκοποι καί οἱ Πρεσβύτεροι. Ποιμένες στό ποίμνιο πού τούς ἐμπιστεύεται ὁ Κύριος, εἴτε αὐτό εἶναι μικρό εἴτε μεγάλο. Εἴτε εἶναι λίγες ψυχές εἴτε εἶναι πολλές.

Ἀποστολή τους: **Νά ποιμαίνουν τὰ πρόβατα τοῦ Χριστοῦ**. «Ποιμαίνειν τήν Ἐκκλησίαν τοῦ Κυρίου». Πῶς; Τί νά κάνουν;

* **Νά τὰ ἀγαποῦν**. Νά τὰ ἀγαπήσουν, ὅπως τὰ ἀγάπησε ὁ Χριστός. Μέ μιᾶ ἀγάπη, πού νά φθάνει ὡς τή θυσία. Ὁ πραγματικός καί ἀληθινός ποιμένας θυσιάζεται καθημερινά γιά τὰ πρόβατα τοῦ Χριστοῦ. Αἰσθάνεται συμπάθεια γιά κάθε τους ἀσθένεια, εἴτε πνευματική εἶναι αὐτή εἴτε σωματική καί ἀγωνιᾷ γιά τούς κινδύνους πού διατρέχουν κάθε τόσο στή ζωή τους. Ἀγωνιᾷ καί προσεύχεται. «Τίς ἀσθενεῖ καί οὐκ ἀσθενῶ; Τίς σκανδαλίζεται καί οὐκ ἐγώ πυροῦμαι;» (Β' Κορ. 11, 29), ἔγραφε ὁ Ἀπ. Παῦλος. Ποιός ἀσθενεῖ κι ἐγώ δέν συμπάσχω; Ποιός σκοντάφτει καί πέφτει στήν ἀμαρτία καί δέν καίγομαι κι ἐγώ στό καμίνι τῆς θλίψης καί τῆς ντροπῆς; Αὐτό ἀκριβῶς εἶναι τό μέτρο τῆς ἀγάπης τῶν ποιμένων.

* **Νά τὰ ἐξομολογοῦν**. Ὅσο εἶναι ἀναγκαῖο τό Βάπτισμα, ἄλλο τόσο ἀναγκαῖα εἶναι καί ἡ Ἐξομολόγηση. Σωστά τήν ὀνόμασαν δεῦτερο βάπτισμα. Ποιός μετά τό βάπτισμα δέν ἀμάρτησε; «Οὐκ ἔστιν ἄνθρωπος, ὅς ζήσεται καί οὐχ ἀμαρτήσῃ». Ἄν ἡ ἀμαρτία χωρίζει τήν ψυχή ἀπό τό Θεό, ἡ Ἐξομολόγηση τήν ἐνώνει, τή συμφιλιώνει μέ τό Θεό.

* **Νά τὰ κοινοῦν**. Ὅχι μιᾶ, δύο καί τρεῖς φορές τό χρόνο. Πιο τακτικά. Κάθε μήνα καί κάθε 15 μέρες. Σέ πολλές περιπτώσεις, κάθε ἐβδομάδα καί ἀκόμη συχνότερα. Τά λόγια τοῦ Χριστοῦ: «Λάβετε, φάγετε... πίετε ἐξ αὐτοῦ» αὐτό τό νόημα ἔχουν. Ἔτσι τὰ ἐρμήνευσε ἡ Ἐκκλησία.

* **Νά τὰ ἐξασκοῦν στήν ἐλεημοσύνη** μέ

παράδειγμα πάντοτε καί σέ όλα τούς ἴδιους τούς ἑαυτούς τους. Μέ τήν ἐλεημοσύνη τρέφουμε, ξεδιψᾶμε, ντύνουμε τόν ἴδιο τό Χριστό μας. Μέ αὐτήν κατακοῦμε τόν οὐρανό.

Ὅταν ὁ ἄγγελος παρουσιάσθηκε στόν Ἑκατόνταρχο Κορνήλιο, τό πρῶτο πού τοῦ εἶπε ἦταν τό ἔξῃς: «Αἱ προσευχαί σου καί αἱ ἐλεημοσύναι σου ἀνέβησαν εἰς μνημόσυνον ἐνώπιον τοῦ Θεοῦ» (Πράξ. 10, 4). Οἱ προσευχές σου καί οἱ ἐλεημοσύνες σου ἀνέβηκαν στόν οὐρανό σάν προσφορά δεκτή στό Θεό καί ἄξια γιά νά σέ θυμᾶται καί νά μή σέ ξεχάσει ποτέ.

* **Νά τά προφυλάγουν ἀπό τούς λύκους.** «Λύκοι βαρεῖς» (Πράξ. 20, 29) εἶναι οἱ αἰρετικοί, οἱ ἄπιστοι, οἱ διεφθαρμένοι ἄνθρωποι, πού κάνουν μεγάλο κακό στά πρόβατα τοῦ Χριστοῦ. Παρουσιάσθηκαν τέτοιοι λύκοι; Ἀμέσως συναγερμός. Κυνηγητό. Σφενδόνη. Μάχη. Πόλεμος. Γράφει ἕνας ἀπό τούς ποιμένες τῆς Ἐκκλησίας, ὁ Οἰκουμένιος: «Εἶναι ἀνάγκη νά παρακολουθοῦμε τά λογικά ποίμνια τῆς ἐκκλησίας, μή τυχόν κάποιος εἶναι ἀσθενής ὡς πρός τήν πίστη, μήπως πεινᾷ ἢ διψᾷ ἢ μήπως ἔχει ἀνάγκη ἀπό ἔλεγχο καί ἐπιστροφή στήν ὀρθή πίστη».

* **Νά τά νουθετοῦν. Νά τά συμβουλευοῦν.** Νά τά παρηγοροῦν καί νά τά ἐνισχύουν. Παράδειγμα ἄς εἶναι ὁ Ἄπ. Παῦλος. «Τριετίαν νύκτα καί ἡμέραν οὐκ ἐπαυσάμην μετά δακρῶν νουθετῶν ἕνα ἕκαστον» (Πράξ. 20, 31). Ἐπί τρία χρόνια συνέχεια νύκτα καί μέρα δέν σταμάτησα νά συμβουλευώ μέ δάκρυα τόν καθένα σας χωριστά.

* **Νά κηρύττουν συχνά τό λόγο τοῦ Θεοῦ.** Τό κήρυγμα ἀπό τούς ποιμένες τοῦ Χριστοῦ εἶναι σάν τή φλογέρα στους βοσκούς τῶν φυσικῶν προβάτων. Φλογέρα εἶναι τό κήρυγμα. Φλογέρα πού τέρπει, εὐχαριστεῖ, ἐνθουσιάζει καί τρέφει πνευματικά τά πρόβατα τοῦ Χριστοῦ.

* * *

Ἔτσι πρέπει νά ποιμαίνουν οἱ ποιμένες τά πρόβατα τοῦ Χριστοῦ. Καί ἔτσι τά ποιμαίνουν ὅλοι ὅσοι συναισθάνονται τή μεγάλη τους ἀποστολή καί εὐθύνη.

Τά πρόβατα ὁμως πῶς πρέπει νά φέρονται στους ποιμένες τους;

Ἡ ἀπάντηση εἶναι ἀπλή.

Ὅπως θά φέρονταν στόν Χριστό. Εἶπε ὁ Κύριος στους πρώτους ποιμένες, στους Ἀποστόλους: «Ὁ ἀκούων ὑμῶν ἐμοῦ ἀκούει...» (Λουκ. 10, 16). «Ὁ δεχόμενος ὑμᾶς ἐμέ δέχεται...» (Ματθ. 10, 40). Ἔτσι οἱ ἐκδηλώσεις πού συνιστοῦν τήν πρέπουσα καί ἐπιβεβλημένη συμπεριφορά τῶν προβάτων τοῦ Χριστοῦ ἀπέναντι στους ποιμένες εἶναι:

* **Ἀγάπη καί σεβασμός.** Ἀγάπη καθαρή. Ἀγάπη εἰλικρινής. Ἀγάπη χωρίς ὑπολογισμούς. Ἀγάπη χωρίς ὑλικά συμφέροντα. Ἀγάπη χριστιανική. Ὑστερα ἀπό τό Σωτήρα Χριστό τήν πρώτη θέση στήν καρδιά τους πρέπει νά τήν κατέχουν οἱ πνευματικοί ποιμένες.

Ἀλλά καί σεβασμός. Δέν δικαιοῦνται οἱ πνευματικοί ποιμένες μόνο τή μεγάλη τους ἀγάπη, ἀλλά καί ὅλο τους τό σεβασμό. Αὐτοί πρέπει νά εἶναι τά πιό σεβαστά πρόσωπα. «Τούς τοιοῦτους ἐντίμους ἔχετε» (Φιλιπ. 2, 29). Ἀνθρώπους μέ τέτοια ἀξία νά τούς τιμᾶτε, συνιστᾷ ὁ Ἄπ. Παῦλος.

* **Ἐμπιστοσύνη.** Τά λογικά πρόβατα τοῦ Χριστοῦ, οἱ Χριστιανοί, πρέπει νά ἔχουν ἐμπιστοσύνη στους πνευματικούς ποιμένες. Ἀπλᾶ καί εἰλικρινά νά συζητοῦν ὅλα τους τά προβλήματα. Γιατί μαζί τους παίρνουν τίς καλύτερες, τό δυνατόν, ἀποφάσεις.

* **Εἰλικρίνεια.** Δέν δικαιολογεῖται κανένα ψέμα στους πνευματικούς ποιμένες. Καμιά ἀπόκρυψη. Κανένα μυστικό. Μόνον

έτσι ασφαρίζονται από κάθε πνευματικό κίνδυνο. Καί είναι οί κίνδυνοι αὐτοί πολλοί. Κίνδυνοι πού ἀπειλοῦν τά λογικά πρόβατα τοῦ Χριστοῦ στήν πνευματική τους πορεία.

* **«Τῆς φωνῆς αὐτοῦ ἀκούει».** Τά πρόβατα τοῦ Χριστοῦ ὑποτάσσονται στοὺς πνευματικούς ποιμένες τους. Ἀκοῦνε πάντα τή φωνή τους, ὅσο αὐστηρή κι ἄν εἶναι, μερικές φορές, ἢ φωνή τους αὐτή. Γιατί εἶναι πάντα γιά τό καλό τους. Γιά τό πνευματικό τους καλό. Γιά τήν πνευματική τους προκοπή. Γιά τόν ἁγιασμό τους. Ὁ Ἄπ. Παῦλος, ἀποβλέποντας στό πνευματικό καλό τῶν προβάτων τοῦ Χριστοῦ, παραγγέλλει: «Πείθεσθε τοῖς ἡγουμένοις ὑμῶν καί ὑπέικετε· αὐτοί γάρ ἀγρυπνοῦσιν ὑπέρ τῶν ψυχῶν ὑμῶν ὡς λόγον ἀποδώσοντες» (Εβρ. 13, 17). Νά πείθεσθε καί νά ὑποτάσσεσθε μέ προθυμία, χωρίς δισταγμούς καί δυσφορίες, στοὺς πνευματικούς προϊσταμένους σας. Γιατί αὐτοί ἀγρυπνοῦν γιά τή σωτηρία τῶν ψυχῶν σας, ἐπειδή θά δώσουν λόγο γιά σᾶς στόν Χριστό.

* **«Καί αὐτῷ ἀκολουθεῖ».** Νά ἀκολουθοῦν πάντοτε τοὺς πνευματικούς τους ποιμένες. Σέ ὅλη τους τή ζωή. Καί νά τοὺς ἀκολουθοῦν χωρίς γογγυσμό. Χωρίς κρίσεις καί ἐπικρίσεις. Νά τοὺς ἀκολουθοῦν πιστά καί ἀφοσιωμένα. Νά τοὺς ἀκολουθοῦν κι ὄχι νά λιποτακτοῦν. Κι ὄχι νά τοὺς ἐγκαταλείπουν, ὅπως ἐκεῖνος ὁ Δημᾶς, γιά τόν ὁποῖο ὁ πνευματικός του ποιμένας, ὁ Ἄπ. Παῦλος, ἔγραψε πικραμένος: «Δημᾶς μέ ἐγκατέλιπεν ἀγαπήσας τόν νῦν αἰῶνα» (Β΄ Τιμ. 4, 10).

* **Καί ἕνα τελευταῖο:** Σέ κάθε πνευματικό κίνδυνο νά τρέχουν, τό ταχύτερο δυνατόν, στήν προστασία τῶν πνευματικῶν τους ποιμένων. Παράδειγμα στήν περίπτωση αὐτή ἄς εἶναι πάντα τά φυσικά πρόβατα, ὅταν βλέπουν τοὺς λύκους. Τό ἴδιο νά κάνουν καί τά πνευματικά πρόβατα.

Καί χωρίς καμιά ἀναβολή. Οἱ πνευματικοί ποιμένες γνωρίζουν νά διώχνουν τοὺς λύκους.

Ἔτσι, λοιπόν, πρέπει νά φέρονται τά λογικά πρόβατα τῆς ποιμνῆς τοῦ Χριστοῦ στοὺς πνευματικούς τους ποιμένες, ἄν θέλουν νά νιώθουν ἀσφάλεια στήν πνευματική τους πορεία καί νά προοδεύουν στήν ἀρετή. Στήν ἀγάπη. Στήν ταπείνωση. Στήν πραότητα. Στήν ὑπομονή. Στήν ὑπακοή. Στήν ἀγιότητα. Ἔτσι θά εἶναι ὠφέλιμα σέ ὅλους. Θά εἶναι φῶς μέσα στόν κόσμο, ὅπως τό ζητᾶ Ἐκεῖνος. Τό ΦΩΣ τοῦ κόσμου.

Ἀγαπητοί ἀδελφοί,

Ὁ Χριστός εἶναι ὁ καλός μας ποιμῆν. Οἱ πατέρες τῆς Ἐκκλησίας εἶναι ποιμένες καλοί, ὅταν βαδίζουν στά ἴχνη Του. Χρέος μας εἶναι κι ἐμεῖς νά γίνουμε καλά πρόβατα μέσα στή λογική ποιμνῆ τῆς Ἐκκλησίας τοῦ Χριστοῦ, γιά νά πετύχουμε τή σωτηρία τῆς ψυχῆς μας.

